

3

19. května 2006

BAVÍ MĚ VÉST TEN ROZHOVOR

Interview s porotcem Petrem Michálkem, ředitelem Městského divadla v Děčíně

Když jsi byl dramaturgem v Karlových Varech, napsal jsi otevřený dopis, ve kterém jsi vyzval radní, aby přiznali, že chtějí soubor zrušit. Dá se říct, že jsi bojovník?

Radnice v Karlových Varech něco slíbila, a pak to nedodržela. Byl to boj o bytí nebo nebytí souboru. Byl jsem jedím z těch, kdo to téma veřejně otevírali, a tak jsem napsal dopis radním. Psal jsem v něm, že jsou trapní, a vyjmenoval jsem, proč. Pak jsem byl obviněn z hysterie a šíření poplašných zpráv. Tvrdili, že se soubor rušit nebude. Zanedlouho pak ten soubor zrušili. Nicméně hysterické to ode mě bylo, to určitě, protože zoufalé.

Jak ses dostal do Děčína?

V Karlových Varech jsem se od nastupující paní ředitelky dozvěděl,

že jsem nežádoucí osoba, takže jsem si v listopadu začal hledat práci jako dramaturg. Nic jsem nenašel. Ze zoufalství jsem zkusil i tento konkurz a on vyšel. Tak jsem do toho šel a teď nelituju.

Děčínské divadlo je stagiona. Až pod Tvým vedením tam loni vznikla první vlastní premiéra. V čem se liší fungování stagiony od divadla s vlastním souborem?

Liší se to už v atmosféře toho domu. Stává se divadlem teprve v pět odpoledne, když tam přijíždí hostující soubor. V tu chvíli je to divadlo. Ale oni v jedenáct odjedou a divadlo je zase prázdné. Proto vzniklo představení Rozkvetly sekery

Chystáš tedy v Děčíně vznik stálého souboru?

Úplně to tak není. Chtěl jsem divadlo otevřít divákům, chtěl jsem, aby bylo známé i za hranicemi Děčína a taky jsem chtěl dát prostor odmítnutým hercům z Varů, kteří byli dobří a přesto nesehnali práci. Pravdou je, že si nemyslím, že v Děčíně může být stálý soubor. Tradice stagiony je tam obrovská. V karlovarském divadle jsem zažil model, že to bylo padesát na padesát, a nefungovalo to. Ted' jsem v dubnu premiéroval s místním amatérským souborem. Je to takové osahávání terénu pro něco, čemu věřím, že by v Děčíně mohlo být, totiž takové společenství lidí, které by tam jednou, dvakrát do roka něco udělalo.

Loni jste měli 1036 předplatitelů. Jací jsou vlastně v Děčíně diváci? Chodí spíš na klasiku, nebo jsou přístupní experimentům?

Lidi jednak chodí a jednak jsou divácky vzdělaní. To je jednoznačně dílo pana režiséra Rudolfa Felzmann. Já v tom směru nemám absolutně co rozvíjet, tím nejtěžším úkolem je to udržet. Úžasný je jednak ten počet, ale taky kvalita, protože ostatní stagiony si zdaleka nemohou dramaturgicky dovolit to, co my.

Ty už jsi porotoval na několika oblastních přehlídkách - například v Lounech. Na národní přehlídce jsi ale letos poprvé. Jaké jsou pocity premiérového porotce?

Tady konečně zažívám to, co mě baví. Porota je tu skupina lidí, kteří se po představení sejdou a hodinu v rozhovoru do hloubky rozebírají různé věci. A ten rozhovor slouží k tomu, aby každý z nás mohl přicházet na to, jak to vlastně viděl.

Na úrovni menších přehlídek to takové nebylo. Tenhle skok je pro mě strašně příjemný. Baví mě vést ten rozhovor.

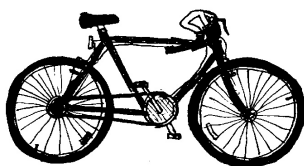
Přesto jsem slyšel, že jsi vznesl zásadní stížnost. K práci porotce prý bezpodmínečně vyžaduješ bicykl.

To je pravda. Před týdnem jsem si koupil kolo, což je splnění mého dětského snu. Takže mám kolo, ale teď pořád nejsem doma. Říkal jsem Simoně (tajemnici poroty - pozn. redakce), ať

mi sem kolo pořídí, a dodnes ho nemám, takže si stěžuju i teď.

K čemu porotce potřebuje kolo?

Aby se protáhl a vyčistil si hlavu
-dav-

NEUCHOPITELNOST UMĚNÍ A VZÁJEMNÉ MÍJENÍ SE

Malá scéna Zlín si stanovila nelehký úkol, když si vybrala k nastudování hru Martina Shermana *Když tančila...* (režie Petr Nýdrle). Na příběhu stárnoucí primabaleríny Isadory Duncanové a její lásky k básníku Sergeji Jeseninovi se autor snaží vyjádřit téma neuchopitelnosti, nepojmenovatelnosti umění. Kdo zažil Isabelu tančit, zůstává to v něm jako celoživotní zážitek, ale nedokáže pojmenovat, proč tomu tak je. Tak o tom vyprávějí i jednotlivé postavy hry příběhu (s výjimkou Jeane). Kontrastem k mimořádnému talentu je pak živočišná poloha sexu a lásky, která ovšem může být velkým zážitkem pro lidi, kteří umějí žít naplno.

Inscenace Malé scény se odehrává na neurčitých stupních, tedy v prostoru, který je třeba herecky pojmenovat. Neděje se tak vždycky. Ale tam, kde se to daří, funguje výborně – například v úvodu i závěru, kdy je katafalkem či kdy funguje jako klavír při hraní Chopina Alexandrosem. V inscenaci

se objevuje více témat a vrstev, ale jen naznačených. Je to o pomíjivosti umění, o zážitku velké lásky, o vzájemném míjení se zdůrazněném jazykovou mnohostí a neporozuměním? Umírá Duncanová šťastná či nikoliv? Poněkud mimo se zdá být postava Jeane, která sem vnáší sociální podtexty a její odchod v závěru, kdy Duncanovou všichni opouštějí, pak není zcela vysvětlitelný.

Základní téma inscenace musí jít nutně přes hlavní postavu Duncanové. Irena Karlíková je handicapovaná svým mládím, protože polohu stárnoucí primabaleríny pak nemůže uvěřitelně interpretovat, protože jí nutně chybí životní zkušenost. Je ve svém projevu uměřená, ale odehrává postavu v podstatě v jedné poloze. Snadnou úlohu nemá ani Marcel Kotík v postavě Sergeje Jesenina: uhrát „širokou ruskou duši“ je pro našince nesnadné a už z předlohy je jasné, že ani autor si s touto postavou nevěděl příliš rady. V této inscenaci je Jesenin trochu hysterizovaný a režijně ani herecky nevyznívá dostatečně výrazně

JAK TO VIDÍ

Jiří Pošepný

1) Když tančila... - Krásné, úžasné. Moc děkuji, hlavně Renatě Švrčkové.

2) Vij - Často jsem se ztrácel v tom, kdo koho hraje. Vadilo mi plátno. Jinak díky.

3) Koně - Děkuji za krásný večer, čistá práce všech herců (koní).

Jiří Andrlé

1) Když tančila... - Tu klidné - tu prudké, občas divoké. Ne vždy vím proč, nemá se asi o co opřít v protiváze. Životopis to asi nebude, konfrontace člověka a doby asi taky ne. Velmi výrazná Belzer - krásně to válčuje, umí to! O ní to ale asi nebude. Tak o čem?

2) Vij - Mystické? Strašidelné? Nějaký zmatek - dost zmatek. Neorientuji se. Možná je to pohádka - ale špatná (a já mám pohádky rád). A Vij? Ten dnes nedorazil - nechali ho doma.

3) Koně - Paklík krásných obrázků, každý pěkný - některý víc, některý méně. Ten je pěkný, ten také. Ale proč je tu? A který byl před ním. Jejda, teď jsem je přeházel, ale ono to nevádí. Co s tím - jen krásné obrázky.

Dušan Zakopal

CHRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR...

CHRRRR...

CHRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR...

CHR... CHR...

CHRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR...

CHRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR...

CHRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR...

PŠÍÍÍ!

kontrapunkt k rozervanosti a opilství postavy, kdy Sergej recituje svoji báseň a kdy bychom měli pochopit jeho genialitu.

Nejvýraznější postavou je Ruska Belzer v provedení Renaty Švrčkové - ve hře reprezentuje člověka, který není schopen ani jedné z krajních poloh, o nichž se hraje (ani geniality v umění,

ani živočišné lásky), ale který prostě žije. Švrčková ji důsledně charakterizuje ruským přízvukem, její postava je plastická a nese si v sobě svá tajemství.

Také Tomáši Čermákovi se vydařila (s výjimkou svádění Luciana) interpretace postavy klavírního virtuosa Alexandrose. Vůbec je inscenace herecky

stylově jednotná a svědčí o kvalitní vybavenosti souboru a velkých nárocích, které na sebe klade.

Je třeba tedy především zdůraznit, že i přes uvedené připomínky jsme byli svědky zajímavého a netuctového inscenačního výsledku.

-ex-

Právě jsme v rekonstrukci

Rozhovor s herečkou Malé scény Zlín Renatou Švrčkovou (a režisérem Petrem Nýdrlem)

Divadlo Malá scéna Zlín se na Divadelní Třebíči objevilo už počtvrté. V roce 1998 zde Malá scéna vystoupila s inscenací hry Tři v tom, v roce 2002 jsme viděli inscenaci Domu doni Bernardy a v loňském roce dokonce inscenace dvě – Za kapku mandragory a Pelikány v pustině. Letos se soubor na národní přehlídce prezentoval inscenací hry Martina Shermana Když tančila... Mezi obědem a roborovým seminářem si vedoucí souboru a zároveň jeho herečka Renata Švrčková našla čas, aby odpověděla na pár otázek.

V loňském roce jste informovala čtenáře přehlídkového

zpravodaje o „fungování“ vašeho souboru. Změnilo se něco?

Malá scéna je od roku 2004 občanským sdružením. Hraje pravidelně pro děti i dospělé diváky. V současné době ale probíhá rozsáhlá rekonstrukce domovské scény a Magistrát města Zlína nám poskytl a upravil náhradní prostory, ve kterých po dobu rekonstrukce fungujeme.

Jak to ovlivnilo vaši činnost?

V této sezóně jsme uvedli jen tři premiéry – 2. října 2005 to byla pohádka U nás v Nesvárově aneb Kdo přemůže draka, potom to byla 10. února letošního roku inscenace Když tančila... a 2. května Lidumor aneb Má játra beze smyslu.

Zůstává vaším kmenovým režisérem Petr Nýdrle?

Ano, ale i v této sezóně jsme měli i jiné režiséry. Pohádku režírovala Jana Pluhařová a inscenaci Lidumor aneb Má játra beze smyslu Jan Leflík.

V této chvíli si k nám přisedl Petr Nýdrle, který režíroval inscenaci Když tančila...

Jak jste přišel k textu Shermanovy hry?

Nechávám si posílat texty z AURA-PONTU a z Dilia a pídím se po novinkách, které zapadají do naší dramaturgie. Myslím hodně na herce, které už dobře znám a znám i jejich možnosti.

Hru uvádí pražské Divadlo Bez zábradlí? Viděl jste ji? Pokud ano, jak na vás zapůsobila?

Já jsem ji viděl v divadle ve Zlíně, kde je velký prostor, takže celá inscenace byla taková utopená. Zaujalo mě herectví Zuzany Bydžovské a Filipa Čapky. Nevybral jsem ale text na základě zhlédnutí této inscenace, měl jsem ho vybraný už předtím. Dramaturgický plán dělám hodně dopředu, abych mohl včas oslovit režiséry a herce.

Loni jsme se dověděli o vaší blízké spolupráci se ZUŠ ve Zlíně. Pokračuje i letos?

Ano. V sobotu má na scéně, kterou společně užíváme, premiéru Projekt Báthory, inscenace na motivy Čachtické paní, kterou režíruje Martin Dominik Polínek. Dramatizace vychází z textu Jaroslava Vostrého, který režisér upravil a doplnil. V inscenaci se používá i filmových dotáček. Celkově se jedná o experiment.

Určitě už máte dramaturgický plán pro další sezónu. Můžete nám prozradit, na co se mohou diváci těšit?

Na podzim plánujeme Pohádku do dlaně, pak by to měla být Gogolova Ženitba, Stříbrný vítr od Fráni Šrámka v muzikálové úpravě a dokonce s živou kapelou, a pak snad ještě další pohádka. Ale to se ještě upřesní – i podle postupu té rekonstrukce.

-ss-

VÍCE VYPRÁVĚNÍ NEŽ MAGIČNO

Divadlo TotO z Prahy sáhlo po Gogolově povídce Vij, jejímž základem se podle autora stala ukrajinská legenda o skřítkovi. Tuto povídku s kafovskými rysy, kdy není jasné, co ještě je reál a co už zhmotněná představa, lze inscenovat v podstatě dvěma způsoby: buď jako pohádku nebo se držet magické linie a zodpovědět si otázky, kdo je Vij a proč se Chomovi děje to, co se mu děje. Inscenace divadla TotO se blíží spíše prvnímu zmíněnému způsobu, kdy více vypráví než pátrá po příčinách. Ale možná

to nebyl úmysl. Už samotná dramatizace není nejšťastnější především tím, že pracuje s dvojnásobným vyprávěcím rámcem. Nejprve vyprávěč – a samotná práce s lidmi jako loutkami je půvabná, jenže tato poetika je brzy opuštěna. Potom rámeček v hospodě – jakési divadlo na divadle, kdy se rozhodují zrekapitulovat Chomův příběh. Dalším úskalím inscenace je práce se strachem. Choma prý zemřel proto, že se bál, ale v této inscenaci je v podstatě jediný, kdo se nebojí. Ani sám sebe, jak je

v Gogolovi naznačováno. Matoucí je také svým způsobem onen tajemný vyprávěč v úvodu, od něhož je dále upuštěno a jeho představitel pak hraje muzika, aniž bychom v tom viděli souvislost, kterou celkem logicky hledáme.

Režisérka Hana Jůzlová si s magickým ireálnem trochu pohrávala, ale ne zcela dostatečně. Z inscenace je cítit, že tuší, kterým směrem se dát, ale děje se tak poněkud neobratně. Zřejmě si uvědomuje důležitost atmosféry, ale nedaří se udělat, co ještě je a co už není

realita. Úvodní sporé svícení naznačuje atmosféru více, než pozdější ilustrující projekce. Ve scéně v hospodě bychom měli cítit, že cosi mezi nebem a zemí visí ve vzduchu, a měli bychom se začít bát, ale takhle to nefunguje. Herci se snaží, ale také jistá herecká rozpačitost vede k pomalému a jednotvárnému temporytmu celku.

Kladli jsme si také otázku, proč inscenaci nechala režisérka název *Vij*, když se skřítkem zde příliš nepracují. A proč je jako autor uveden Gogol, když si z jeho povídky vzali jen základ, který se pokusili vyložit a zpracovat po svém.

Přes řadu nezodpovězených otázek a nešikovností je však určitě drápkem zařato. Přejme tedy souboru, aby těch správně zařatých drápků bylo v jejich další divadelní práci čím dál víc.

-ex-

Bonus je v tom, že spolu hrajeme divadlo

Rozhovor s divadlem TotO Praha a jeho režisérkou Hanou Jůzlovou

Včera dopoledne jsem sice zastihnul většinu souboru TotO Praha, ale režisérka Hana Jůzová byla tou dobou ještě v automobilu na kultovní dálnici D1. A tak se zrodila v hlavách členů souboru myšlenka zeptat se jak jich, tak i vedoucích souboru na stejné otázky.

Hlas souboru

Motto dnešního dne.

Dnešní den je nejdůležitějším dnem našeho amatérského života.

Jak vznikl váš soubor?

Hana se rozhodla, že by chtěla hrát divadlo. A Vojta byl její kamarád, tak mu zavolala: Vojto, nechceš hrát divadlo, já jedno zakládám. A Vojta řekl: Tak jo!

Jak vybíráte náměty?

Já myslím, že Emil Hakl koukne do knihovny, vytáhne knížku a dá ji Hance a řekne: tak tady to si zkuste. Ale VIJ podle mě vykopala sama Hanka a Emil jí s tím pomáhal. Máme takovou specifiku. Když začneme dělat představení, tak představa je, aby to byla trošku sranda. A vždycky to skončí hrozně vážně. Na Klímovi jsme měli v Mníšku nejmladší diváky asi tak dvanáct třináct a ti po představení přišli a říkali, že už večer nikam nepůjdou, že to musej jít domů rozdechat.

Pracujete spíš režijně nebo kolektivně?

Hanka přijde a má nějakou ideu. A pak dohlíží nad hlavní dějovou linkou. Ale my můžeme spoustu věcí k tomu říkat a vždycky máme otevřený prostor. Na zkoušce máme čtyři až pět současně pracujících režisérů.

Jaké je složení vašeho souboru?

Je tady několik počítačových techniků, programátorů. Většina členů někdy učila nebo učí. Já se zabývám alternativní medicínou. Já se zabývám klasickou na psychiatrii. Václav je jediný studující, Hanka dělá na ambasádě, Vojta stavěl mosty, Filip je doma na mateřský. My spolu třeba

chtěla hrát divadlo. To byla jediná možnost jak dělat věci, které mám ráda a které mě baví. Zdramatizovala jsem první hru, od Babela. Sehnala jsem si lidi a začali jsme hrát. A pojmenovali jsme se (TotO pozn.red.). Tak aby to bylo úderný, rychle zapamatovatelný a alespoň trochu veselý. Vzniklo to asi u desátého piva v hospodě.

Jak vybíráte náměty?

Já mám hodně ráda ruské autory a tak trochu temné věci. Protože s tím se dá mnohdy víc pracovat. Mně v tom hodně taky pomáhá přítel. On mě vždycky upozorní na nějakou knihu. V podstatě alespoň dva náměty jsou od něj. Nijak zvlášť nad tím nepřemýšlím, je to úplně spontánní.

Pracujete spíš režijně nebo kolektivně?

Je to více méně kolektivní práce. Je to pro nás pro všechny lepší a samozřejmě mnohem tvořivější a ve finálním výsledku kompaktnější. Ale samozřejmě jsem tam já, protože vždycky to jeden člověk musí korigovat. Ale když přijde dobrý nápad, od každého z nás, tak ho použijeme.

Jaké je složení vašeho souboru?

No... všichni pracujeme. Máme tam dost učitelů nebo i bývalých učitelů. A potom lidi od počítačů. Někdy se to zvrhne v takové mužské diskuse, kterým se my ženské vyhýbáme. Jedna dáma dělala v bohnické léčebně. Jeden kluk, kterého strašně zajímají auta, je šéfredaktorem časopisu. Někdo je racionálnější, někdo - jako třeba já - spíš pluju v nebesích.

taky rádi jezdíme na dovolenou a bonus je v tom, že spolu hrajeme divadlo. Nebo že hrajeme divadlo a bonus je v tom, že jsme spolu.

Hlas Hany Jůzové

Motto dnešního dne.

Čarodějnice letí.

Jak vznikl váš soubor?

Já jsem ho založila, protože jsem

-r/s-

INSCENAČNÍ TVAR NA POMEZÍ DIVADELNÍCH DRUHŮ

Divadlo Studia Dagmar a Pedagogické školy z Karlových Varů přivezlo do Třebíče scénickou koláž nazvanou Koně. Východiskem jsou tři prózy ruských autorů (Tichonov, Šolochov, Tolstoj), které spojuje společný předmět zobrazení – koně. Jsou to ovšem příběhy o lidech. V prvním příběhu se vzpurný a divoký kůň Čert nechává klidně odvést člověkem, který ho bere jako partnera. Ve druhém příběhu zachraňuje uprostřed válečné vřavy voják své hříbě z vodního víru a vojáci jej zastřelí až v okamžiku, kdy je hříbě v bezpečí. Nejznámější je třetí příběh, kdy kůň Cholstoměr vypráví o svém životě. Všechny tři příběhy byly zredukovány na základní kostru a inscenátoři pod vedením Hany Frankové neměli ambici vybudovat divadelní tvar založený na dramatické situaci. Volili cestu pohybující se na pomezí několika divadelních druhů. Mísí se zde pohybové divadlo, divadlo poezie pracující s metaforou, vyprávění fabule rozdělené mezi několik herců... Nejsou ale ve zvolených principech vždycky důslední. Například ve scénickém řešení by měli disponovat pouze pohybovým zabydlením prostoru, zatímco reálné židle

či láhve jsou proti řádu věci. Stejně tak stačí oblečení kabátu jako symbol člověka, zatímco snahy po rozlišení v kloboucích a oděvech pak v tomto systému působí jako zbytečná ilustrace. V úvodu nastupují herci jako koňské stádo. Ale pak se usadí kolem scény jako herci, vypravěči. Ke komu se pak obrací kůň Cholstoměr vyprávějící svůj příběh? K hercům? Ke koňům? Občas se také stává, že se herci

proti zvolenému principu pokoušejí o rozehrání, charakterizaci postav.

V podstatě ale můžeme shrnout, že jsme viděli představení kultivované a soustředěné, ale ne vždy se podařilo okleštěnou a o dramatické situace tak ochuzenou dějovou strukturu příběhů plně nahradit a naplnit divadelností (obrazností) v rámci zvoleného inscenačního principu. -ex-

Plním si sny

Rozhovor s Hanou Frankovou, režisérkou Studia Divadla Dagmar a Pedagogické školy Karlovy Vary

Jak se vám hrálo?

K tomu vám nemůžu nic říct, byla jsem na druhé straně sálu ve zvukařské kabině a už jsem si odvykla od zvukařských kukání, takže jsem z představení neměla naprosto nic, dálka to ke mně nedonesla, takže jsme všichni takoví rozpačití, co jak vlastně bylo. Asi to nebylo jedno z nejlepších představení...

Vaše představení se jmenuje Koně. Co vše si vybavíte pod tímto slovem?

Na tuhle otázku už nemůžu odpovědět jinak, než že se mi vybaví celá ta cesta, která vedla k tomuhle představení. Všechny debaty, všechny nápady, které přicházely. V tom procesu bylo zajímavé, že inscenace vznikala na základě povídek, které jsou o vztahu člověk a kůň. Až během zkoušení – díky jedné mé studentce z pedagogické školy – přišlo i to velké a silné téma současných mezinárodních transportů koní. To téma potom trošku určovalo i pohybovou strukturu představení.

V čem spočívá síla toho tématu?

Viděli jsme fotografie, četli jsme články... Shodou okolností v Sokolově v jedné základní škole žáci sepsali petici proti mezinárodním transportům koní. Je šilené takhle zacházet s tak ušlechtilým zvířetem. Asi takhle: Myslím si, že člověk patří k tomu nejhoršímu kmeni na světě, protože tak, jak si dovede vzájemně ubližovat nebo jak ubližuje druhým živočichům, tak to prostě jiné zvíře neumí.

Váš divadelní soubor je složen převážně ze studentů středních škol. Jak se vám spolu pracuje?

Já nevím, jak jim se mnou. Jsem vůči nim asi trochu takový terorista (směje se). Mně je s nimi hrozně svobodně, pracovala jsem i s dospělými herci, se čtyřicátníky, padesátníky, osmdesátníky... Teď je mi nejvolněji, protože nemusím taktizovat, aby se neurazili, nemusím vymýšlet, kudy na ně. Řeknu jim všechno rovnou a přímo. A oni

– asi proto, že jsou mladí a ještě nejsou tak ofackováni světem – to přijímají jako součást pracovního procesu a neřeší, jestli je náhodou nechci urazit. A to já rozhodně nechci.

Představení vzniklo na motivy Tichonovy, Šolochovy a Tolstého povídky. Proč zrovna tahle volba?

Řeknu to, jak to je: Byla jsem kdysi na Hronově se souborem D3 Karlovy Vary a tam shodou okolností vystupovalo Dělnické divadlo Brno s Příběhem koně, podkladem byl Tolstého

text o Cholstoměrovi. To bylo tak úžasný představení! Pak jsem ho viděla ještě od plzeňského divadla J. K. Tyla. To představení bylo úplně jiné, a taky nabitě lidstvem. Měla jsem takový sen se tomuhle tématu a k této povídce konkrétně jednou dostat... Plním si sny.

-wlk-

ANKETA

Které divadelní představení Vás v poslední době nejvíc oslovilo a proč?

Vít Závodský

V oblasti amatérské Thálie mohu – s odkazem na tip ing. Dušana Zakopala – rovněž vyzdvihnout autorské nastudování původní novinky režiséra Martina Františáka DOMA z valašské Karolinky, které dokázalo zřetelné textové kvality předlohy umocnit působivým inscenačním výkladem, promítnutým do všech uplatněných jevištních složek.

Ve sféře profesionální nabízelo by se už eventualit několik. Vybírám tedy českou premiéru Calderonovy veršované tragédie ZNAMENÍ KŘÍŽE v Městském divadle Brno, kde hostující pražská režisérka Hana Burešová pro naši namnoze konzumně materialistickou současnost tento kompozčně rafinovaný barokní „triller“ vyložila s neběžným pochopením pro

jeho metafyzickou, mystickou a symbolickou rovinu i scénickou znakovost.

Simona Bezoušková

Odpověď je pro mě velmi snadná – inscenace Martina Františáka Doma v podání Divadelního souboru Jana Honsy z Karolinky. Doma jsem viděla již čtyřikrát a vždy se konal velmi silný divadelní zážitek, troufám si říci, že pro mě osobně snad i ten největší. Navíc se mi ještě nikdy nepodařilo přečíst Františákův text, který vyšel v Amatérské scéně, do konce. Po několika řádcích totiž pokaždé začínám slzet. Kdo jste Doma ještě neviděl, vězte, že tuto možnost máte 3.6. v Bolehradcích, 9.6. v Kralupech nad Vltavou, 10.6. v Divadle Petra Bezruče (Ostrava) a 16.6. v Libochovicích. Více informací naleznete na www.ds.jh.net.

ČESKO - RUSKO 4:3 !!!

DNES

10:00 Národní dům
DS (a)MAŤÁK Pardubice
Igor Bauersima: Norway.today

13:00 Rozborový seminář

14:30 Národní dům
Černí šviháci Kostelec nad Orlicí
Josef Tejkl: Bílí andělé pijí tesavelu

18:30 Rozborový seminář

20:00 Divadlo Pasáž
Divadelní studio mladých při
Divadle Šumperk
Yasmina Reza: Obraz

ZÍTRA

10:00 Divadlo Pasáž
DS Haná Vyškov
V. Nabokov: Lolita

13:30 Rozborový seminář

14:30 Národní dům
Rádobydivadlo Klapý
**L. Valeš na motivy hry B. Friela
Tanec na konci léta: Hřbitůvek
v Ballybeg**

18:30 Rozborový seminář

20:00 Národní dům
DS Tyl Rakovník
Z. Jírotka, A. Doležal: Saturnin

22:30 Rozborový seminář

Zpravodaj XV. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla FEMAD Poděbrady/Divadelní Třebíč 2006. Redakce: Stanislava Štěpánková, Radim Svoboda, Radim Wolák, David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydává KVIZ - Kulturní, vzdělávací a informační zařízení Třebíč. Náklad 200 výtisků.